

„Радѣй са“ пѣйтѣ и вѣрни-тѣ, „цвѣте, кой-то не венешѣ, дърво, кое-то си родило пѣвзлкъ миризливъ, миризливыи крине, прѣятно кадило за молитвъ, живыи рак, облаче пресвѣтлыи, свѣтлости на свѣтило-то, кое-то не засѣда, звездо, кое-то пѣвавшѣ слънце, кола на оногова, кой-то е на херѣвимы-тѣ, ладѣо на оныа, кой-то желаетѣ да са спасѣтѣ, пристанище на землано-то пловенѣе, столпе огненыи, кой-то водишѣ челоувѣчество-то въ небесныи животѣ.“

Шеста-та недѣла на великѣи постѣ е като нѣкоа почивка отъ тежки-тѣ трѣдове, защото два-та послѣдни нейни дене са празнуватѣ: лаза рова-та сѣбота и Цвѣтна-та недѣла, и сички-тѣ канони и стихири на остали-тѣ дене приготватѣ ны, да въ мысли-тѣ си радостно посрецинемѣ Христа съ клончета на добри-тѣ си дѣла, пошто отвалимѣ отъ сърце-то си камакъ-а на твърдоглавство-то.

„Като са угледамы на Мартѣ и Марѣж, вѣрни, да проводимѣ къмѣ господа вожественны дѣла вмѣсто молитвы, за да дойде той и воскреси нашѣ-а умѣ, кой-то лежи мъртъвъ въ гробѣ-а на не родѣнѣе-то и не осѣща, и кой-то отнюдѣ не знае за страхъ божии и нема въ себе животны силы; да позикамы къмѣ господа: господи щедрыи, ты съсѣ страшныи-а си пристѣпѣ оживи нѣкоги дрѣгарѣ-а си Лазара, — тѣи и насѣ синца ны оживи, кой-то имашѣ голѣмѣ милость.“

Въ тѣзи недѣлѣ са довършка четенѣе-то на книга-та бытѣа съсѣ еднѣ краснѣ прикаскѣ за